

Ks. Andrzej Mamajek

STRESZCZENIE

Uobecnienie kerygmatu w praktyce Drogi Neokatechumenalnej. Studium pastoralnoteologiczne

Na przestrzeni wieków, naturalną potrzebą i koniecznością jest poznanie praw, zasad i reguł życia którą próbuje kierować się człowiek. Proces ten ilustruje historia europejskiej filozofii. Nieustannie zastanawiano się nad zagadnieniem, czy prawa rozwoju przyrody, które w określonym zakresie obowiązują człowieka jako istotę żywą, wyczerpują dynamikę życia, czy też są jeszcze inne aspekty, które mają w życiu ludzkim specyficzny charakter. Tak narodziła się dychotomia praw fizycznych oraz moralnych. Prawa te różnią się przedmiotem oraz siłą apodyktyczności czy też obowiązywalności. Pojawiło się również zagadnienie metody oraz źródeł ich poznawania. W istocie pomijając bogate dzieje wszelkich europejskich dyskusji na ten temat, należy stanąć na stanowisku, że prawdę człowiek może poznać w oparciu o naturalne zdolności ludzkiego rozumu, ale też na drodze religijnego zaangażowania dzięki światłu wiary.

Zasadniczym celem niniejszej dysertacji było ukazanie sposobu uobecnienia się kerygmatu na Drodze Neokatechumenalnej. Ruch ten składa się z trzech zasadniczych etapów: pokory (prekatechumenat), prostoty (katechumenat pochrzcielny) i uwielbienia (wybranie i odnowienie przyrzeczeń chrzcielnych) dla których kerygmat stanowi nie tylko element wprowadzający, ale również ożywia i podtrzymuje ducha wiary i wspólnoty, co zostało ukazane poszczególnych rozdziałach. Zaprezentowane zostały także podstawowe elementy kerygmatycznej formacji Drogi Neokatechumenalnej, poszczególne fazy całego procesu chrześcijańskiego wtajemniczenia.

Owoce Drogi Neokatechumenalnej są bezsprzecznie widoczne we współczesnym świecie. Kluczowym czynnikiem świadczącym o takich sukcesach Drogi może być więc nie to, co się głosi, gdyż Słowo Boże jak i doktryna Kościoła pozostają niezmiennie, ale jak i przez kogo jest to czynione. Jak zostało powyżej wywiedzione, głębokie zakorzenienie w tradycji, oparcie o skuteczne narzędzia w formowaniu wiernych oraz bezkompromisowe wspieranie Kościoła w zbawiennej misji proklamacji kerygmatu tworzy z perspektywy człowieka współczesnego – potencjalnego odbiorcy tegoż kerygmatu – nową jakość, która może być dla niego atrakcyjna i interesująca. Z perspektywy misji Kościoła jest to ze wszech miar pożyteczne

i – co ważne – już od wielu lat potwierdzone i zgodne z oficjalną doktryną i nauką. Droga Neokatechumenalna niczego nie wypiera i nie zastępuje – ma charakter uzupełniający, czy wręcz generujący życie chrześcijańskie tam, gdzie wcześniej zanikło bądź nigdy nie istniało. Co więcej, głównie odbywa się to przez osoby świeckie, odpowiednio uformowane oraz mające pomoc prezbitera, co w korelacji do zmniejszającej się liczby powołań jest samo w sobie ogromną pomocą do realizacji głównej misji Kościoła. Wierni mogą mieć realny wpływ na to, jak żyją i czym żyją i teorię – często niezrozumiałą – przenieść na grunt egzystencjalny i zrozumiały dla każdego człowieka.

W powyższej pracy badawczej udało się osiągnąć cel, jakim było ukazanie roli i miejsca kerygmatu w procesie formacji duchowej, nawiązującej pierwotnego modelu katechumenatu i dostosowanego odpowiednio do współczesnych warunków. Z kolei są podstawy, ażeby uznać za trafną tezę badawczą, iż Dobra Nowina stanowi treść katechez, determinując jednocześnie całe funkcjonowanie Neokatechumenatu. Na podstawie dostępnych źródeł i informacji dotyczących wciąż rozwijającego się charyzmatu, jaki stanowi Droga Neokatechumenalna, znaleziono wiele odpowiedzi na pytania postawione we wstępie.

To, co wyłoniło się podczas badań i rozważań, to zagadnienie, które można nazwać „teologią egzystencjalną”, co może stanowić nowy, interesujący kierunek badań naukowych w przyszłości. Warta rozważenia jest również możliwość podjęcia próby dokładnej analizy wszystkich głoszonych treści zawartych we wspomnianym *Dyrektorium*, czy też gruntownego zbadania owoców Drogi, które da się policzyć przy zastosowaniu statystyki opisowej z rozbiciem na poszczególne kraje czy też regiony, szczególnie pod kątem ilości zawiązanych wspólnot, utworzonych parafii, ilości powołań czy też liczby urodzeń w rodzinach. Istotnym jest też fakt, iż Droga Neokatechumenalna wciąż aktywnie się rozwija, zaś jej pierwotny inicjator Kiko Argüello skupia się nieprzerwanie na wypełnianiu swojego powołania. Tak jak jednak po śmierci Carmen Hernández, gdy odnaleziono po niej pewne zapiski, jak również podsumowano jej życie poprzez publikacje wspomnień, tak również może mieć to miejsce w przypadku Kiko Argüello. Może być to czas, gdy pojawi się więcej źródeł, na podstawie których będzie można wnikliwiej zbadać to, co Droga Neokatechumenalna przyniosła, i wciąż przynosi, dla współczesnego Kościoła.

Dr Andrzej Maimajch